

Algunes monjoies de la relació Catalunya-Espanya abans de la sentència

written by Lluís Busquets | 11 d'octubre de 2019

- Catalunya va ser la comunitat on es va votar més la Constitució del 1978 (el 6-XII-77, dia del referèndum, malgrat que Suárez pensava superar el 70%, del 67,7% dels censats que votaren, 90,4% de catalans votaren a favor; més que no pas a Madrid). Per què? Dues raons: 1) S'havia assegurat als catalans que allò era punt de partida amb marge de recorregut i no pas la presó de nacionalitats i regions en què s'ha convertit; 2) votar a favor era anar contra la dreta d'Alianza Popular (partit pare de l'actual PP), a qui no li agradava (i ara ens surten constitucionalistes!).
- Catalunya no ha aconseguit mai unes balances fiscals justes. Era la manera amb què s'escanyava l'autonomia que es regia per l'Estatut de 1979. Per això es volgué reformar i s'elaborà un nou Estatut, seguint legalment tot l'itinerari de portar-lo al Congrés (on Guerra, en nom del PSOE "el ribotà i el va deixar net com una patena", paraules textuais) i al Senat. Un cop aprovat el 2006, el PP va fer campanyes de recollida de signatures en contra a tot Espanya. Ja referendat pel poble (mai vist!), uns jutges el TC, malgrat que segons la Constitució la justícia sorgeix del poble que ja l'havia referendat, amb membres amb mandat caducat, el 2010 gosà contradir el poble i retallar-lo per considerar alguns articles anticonstitucionals. Des de Catalunya, que deixava de tenir estatut votat pel poble, es va dir que havien trencat al pacte constitucional de 1978.

▪ Després de sol·licitar i ser-li rebutjat un pacte fiscal, després de demanar mil vegades fins a acudir a les Corts per sol·licitar poder fer un referèndum seguint les oportunitats ofertes per la Constitució (art, 92,3; 149,1,32a; 150,2) i ser-li negat, s'arribà al referèndum de l'1-X-17 i a la DUI del 10-X-17 (suspesa) i la lectura de la part expositiva de la Declaració de la República Catalana del 27-IX-17, el mateix dia que Rajoy aplicava a Catalunya el 155 tot destituint el govern i la majoria de càrrecs. Això portà presó preventiva a nou líders polítics catalans i exili per al president Puigdemont i tres dels seus consellers. Les eleccions del 21-XII que convocà Rajoy les seguí guanyant el sector independentista.

+ La justícia alemanya tombà les euroordres d'extradició de Puigdemont perquè no va veure violència en cap de les seves actuacions.

+ La justícia espanyola, tot el govern mai no va declarar cap estat d'excepció a Catalunya, saltant el TSJC, muntà un judici al TS que durà del 12-II al 12-VI, amb dotze encausats, nou dels quals estan en presó preventiva, i dos d'ells són líders socials i no polítics, acusats de rebel·lió (Fiscalia), Sedició (Advocacia de l'Estat), malversació i desobediència. Cal destacar sis punts d'aquest procés:

1) Tant la jutgessa Armas com el Secretari d'Estat de Seguretat coincidiren: la primera havia demanat una actuació de les forces policials sense pertorbar "la normal convivència ciutadana"; el segon demanà que la seguretat de la ciutadania passés per davant de l'eficàcia policial. Cap responsable policial no va complir aquestes ordres. A hores d'ara no hi ha hagut cap responsable ni cap membre de les FCSE condemnat.

2) La declaració del coordinador de l'actuació de les FCSE i dels ME el dia 1r-X, Sr. Diego Pérez de los Cobos, fou la

següent: El mateix matí del dia 1-X-17, davant de la inacció traïdora dels ME, va haver d'improvisar una intervenció de les FCSE. Aquesta declaració fou desmentida per molts dels seus subordinats que asseguraren haver rebut ordres els dies anteriors al 1r-X. La seva dèria d'inculpar al major Trapero va ser desmentida pel mateix Major dels ME davant del tribunal: s'havia muntat un dispositiu per detenir Puigdemont i el govern si una ordre judicial ho hagués requerit. Ho corroborà el seu segon, nomenat rector dels ME durant el període del 155.

3) El tinent Coronel Baena de la policia judicial de la GC perseguia líders independentistes almenys des del 2014, ho continuà fent quan la causa ja estava *sub judice* (cosa totalment prohibida) i forní dels seus documents als Jutjats núm. 13 de BNC, l'AN i el TS, per la qual cosa caldria considerar-los "contaminats".

4) El 23-V, els metges Xavier Crusi, director del Servei de cirurgia ortopèdica i traumatologia de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, i Ferran Caballero, doctor del mateix hospital, requerits pel Tribunal van declarar que havien elaborat un informe, en el qual constaven analitzats 101 casos de policies assistits mèdicament: en 60 informes havien determinat lesions, però en 32 no tenien cap medicament prescrit. La majoria de lesions eren cops a braços i cames. Explicà el Dr. Crusi: "Dels 60 casos analitzats, la majoria de les lesions eren lleus; de fet, no vam trobar cap cas greu. No va caldre hospitalització en cap d'ells. Només es van fer 11 immobilitzacions de dits; a la resta se'ls receptà pomades locals, tractaments simptomàtics i poca cosa més". Rematà el Dr. Caballero: "Un agent declarà que li havia caigut una porta metàl·lica al peu quan intentava trencar-la. Comprendran que això no es pot considerar cap agressió". Fiscalia va reconèixer més de 1000 lesionats civils, amb malucs trencats, canells, omòplats i pèrdua d'un ull. Però ningú, ni el rei, no va demanar perdó.

5) Les proves testimonials, malgrat els esforços, tampoc no van poder provar clarament la malversació. Pesaven les paraules del ministre Montoro quan havia dit que no s'havia gastat ni un euro per al referèndum, perquè els comptes catalans estaven sota el control de Madrid. En la pitjor hipòtesi dels testimonis de càrrec d'Hisenda (quatre dones expertes en economia), s'haurien malbaratat menys de 1M €; el ministre Juan Ignacio Zoido declarà davant del Senat que enviar els CFSE a Catalunya havia tingut un cost de 87 M €! No hi ha cap mena de responsabilitat per aquesta malversació?

6) El dia 22-V declarà una personalitat mundial com John Paul Lederach, doctor de sociologia i professor emèrit de construcció de la pau al Joan B. Kroc Institute for International Peace Studies de la Universitat de Notre Dame a Indiana (Colorado, EUA), amb més d'una vintena de llibres sobre l'educació a la pau, i Jesús Castañar, investigador, doctor en història i llicenciat en sociologia. Es tractava de deixar ben clar, amb referències constants a Gene Sharp, nominat premi Nobel de la Pau, exprofessor de la Universitat Harvard i fundador de l'Albert Einstein Institution, el concepte de desobediència civil i lluita no-violenta, lligat al pacifisme i als moviments d'alteritat (respecte a l'altre que pensa diferent). Per a ells, la repressió no va impedir l'1-0; el va esperonar. La dels professors fou una explicació acadèmica rotunda. Primer començaren definint la desobediència civil "com una transgressió de la llei de forma conscient, pública, col·lectiva i amb la voluntat de generar canvi social", assegurà Castañar. I Lederach rematava: "Les manifestacions del 2017 pertanyen a una forma de manifestació no violenta". Coneixia de feia molt de temps alguns acusats com Romeva i Cuixart i passà a analitzar els fets del 20-IX i de l'1-0: per a ell, el 20-IX no va ser només un acte de desobediència civil. Era un acte de no col·laboració. Havien fet un informe després d'analitzar atestats policials i visionar centenars de vídeos. En tot moment els líders demanaren calma, ordre, democràcia, pacifisme. Ni Cuixart ni

Sánchez no van convocar concentració, però un cop feta realitat, se'n responsabilitzaren i la desconvocaren, en contra de molts que no ho volien. Els vehicles? Simples danys: calar-los foc haguera estat un acte violent. També es parlà de la concentració davant la CUP, on hi va haver interlocució. Pel que feia a l'1-0, "la gent volia endarrerir la intervenció dels agents i permetre el procés de votació. No tenien preparació per entomar l'arribada de les FCSE i els mancà disciplina, però dominà la no-violència. Potser hi va haver una dosi important d'improvisació i de manca d'experiència: molta gent que va passar la nit en un col·legi o que es va llevar aquell matí per anar a votar, al cap d'unes hores es va veure, tirant curt, asseguda amb les mans alçades davant d'uns antiavalots que exercien una violència indiscriminada contra ells..." **Sharp** proposava 198 tècniques en conflictes semblants: provar la interlocució, fer murs humans, alçar les mans, asseure's col·lectivament, enllaçar-se els braços, deixar el cos mort perquè et retirin per força, cantar, proclamar eslògans... Les FCSE van usar la violència oberta; la gent, en general, no, però hi va haver alguns petits actes violents (coces, insults...), a causa de la manca d'entrenament en la disciplina no-violenta. Una prova del lideratge no-violent dels líders socials fou la desconvocatòria de la concentració. Sempre van demanar calma, tranquil·litat i desemascarar els violents. No hi va haver cap intent de presa de cap centre de poder, ni de comunicacions, ni econòmic... "L'1-0 fou un exemple de resistència no-violenta. Per la no col·laboració i la interposició no-violenta. Ningú no va rebre la policia amb agressions físiques ni amb violència. La recepció era pacífica amb cants que ho confirmaven. Però sí que potser hi va haver incidències i reaccions, un cop havia començat l'actuació agressiva de la policia".

Alguns jutges i els fiscals se'l miraven com si es trobessin en un altre planeta. De fet s'hi trobaven. Ja veuran, la sentència no recollirà res de tot el que una autoritat com Lederach va deixar palès.